

4. Czwarty zarzut nieważności zostaje podniesiony w ramach korekt ryczałtowych wymaganych ze względu na braki w kontrolach na miejscu, a konkretnie w ramach korekty w wysokości 2 % wymaganej ze względu na nieskuteczną analizę ryzyka za rok składania wniosków 2010, i opiera się na błędnej wykładni i błędnym stosowaniu art. 31 ust. 2 rozporządzenia nr 1122/2009⁽⁴⁾ i art. 27 rozporządzenia nr 796/2004 oraz naruszeniu zasady uzasadnionych oczekiwań.

Ponadto jeśli chodzi o pozostałe zakwestionowane części zaskarżonej decyzji wykonawczej, Republika Grecka podnosi następujące dwa zarzuty nieważności.

5. Piąty zarzut nieważności dotyczy finansowej korekty ryczałkowej w wysokości 2 % wymaganej w ramach systemu wzajemnej zgodności za rok składania wniosków 2011 i opiera się na błędnej wykładni i błędnym stosowaniu art. 11 rozporządzenia nr 885/2006⁽⁵⁾ i art. 31 rozporządzenia nr 1290/2005⁽⁶⁾, na niewystarczającym uzasadnieniu i na błędnie faktycznym dotyczącym korekty finansowej w wysokości 2 % za rok składania wniosków 2011.
6. Szósty zarzut nieważności dotyczy kwoty, która powinna zostać zwrócona Republice Greckiej w wykonaniu wyroku z dnia 6 listopada 2014 r., Grecja/Komisja (T-632/11, EU:T:2014:934), i opiera się na naruszeniu art. 266 i 280 TFUE dotyczących ciężącego na Komisji obowiązku podjęcia środków, które zapewnią wykonanie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, oraz na braku uzasadnienia w zakresie braku zwrotu na rzecz Republiki Greckiej kwoty 10 460 620,42 EUR w związku z wydaniem wspomnianego wyroku Sądu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 182, s. 39.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 [ustanawiającym wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającym określone systemy wsparcia dla rolników] (Dz.U. L 141, s. 18).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1120/2009 z dnia 29 października 2009 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania systemu płatności jednolitej przewidzianego w tytule III rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników (Dz.U. L 316, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1122/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 odnośnie do zasady wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli w ramach systemów wsparcia bezpośredniego przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu oraz wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności w ramach systemu wsparcia ustanowionego dla sektora wina (Dz.U. L 316, s. 65).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 885/2006 z dnia 21 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie akredytacji agencji płatniczych i innych jednostek, jak również rozliczenia rachunków EFRG i EFRROW (Dz.U. L 171, s. 90).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 209, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 2 września 2015 r. – Litwa/Komisja

(Sprawa T-508/15)

(2015/C 371/32)

Język postępowania: litewski

Strony

Strona skarżąca: Republika Litwy (przedstawiciele: D. Kriaučiūnas, R. Krasuckaitė, M. Palionis i A. Petrauskaitė, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2015/1119 z dnia 22 czerwca 2015 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w zakresie w jakim decyzji ta odnosi się do Republiki Litwy i dotyczy systemu wcześniejszych emerytur w sektorze produkcji podstawowych produktów rolnych (pozycja budżetu: 6711);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania;

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi zarzut naruszenia prawa Unii Europejskiej:

wydając zaskarżoną decyzję Komisja naruszyła art. 52 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013⁽¹⁾ w związku z zasadą proporcjonalności, ponieważ:

1) Nie uwzględniając charakteru naruszenia i szkody finansowej spowodowanej po stronie Unii, Komisja zastosowała korektę ryczałtową, mimo że informacje przedstawione w następstwie przeprowadzonej przez Litwę – w sposób odpowiedni i uzasadniony, kontroli a posteriori wszystkich wniosków umożliwiały precyzyjne określenie rozmiaru szkody finansowej rzeczywiście spowodowanej po stronie Unii. Rząd litewski twierdzi, że kontrole a posteriori przeprowadzone przez władze litewskie stanowią odpowiedni środek w celu określenia rzeczywistej szkody, jaką poniósł budżet, ponieważ:

- wybrane kryteria na podstawie, których dokonano kontroli są zgodne z pojęciem produkcji podstawowych produktów rolnych;
- Komisja błędnie połączyła pojęcia: produkcja podstawowych produktów rolnych i gospodarstwa niskotowarowe;
- Komisja nie uwzględniła celów Litwy oraz środków, które zostały przedstawione w sposób klarowny w dokumentach programu rozwoju obszarów wiejskich.

2) W każdym razie Komisja błędnie zastosowała korektę finansową przekraczającą 5 %, ponieważ jej zastosowanie jest przewidziane wyłącznie w sytuacjach gdy ryzyko straty dla budżetu Unii jest znaczne, podczas gdy przeprowadzone kontrole i informacje przedstawione przez Litwę wykazały, że mogło zaistnieć wyłącznie niewielkie ryzyko finansowe dla budżetu Unii.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. L 347. S. 549).